

Smrt sv. Neže, mučenice.

(21. januarija.)

Čemu se rimsko ljudstva shaja,
In z doma vse na trg hiti?
Mar praznik danes se obhaja,
Da vsak slaviti ga želi?
Kaj znači ona naj gromada,
Ki dviga se na trgu s tal?
Čemu kraj nje devica mlada,
Ki krog jo ljudstva je obdal?
Prizor strašan,
Ki vzbuja srd ljudem milobnim,
Zvršil bo zdaj pred ljudstvom
Trinog grozán. zlobnim

Glej ono devo sred prostora,
Ki ljudstva ga obdaja krog,
Ta deva zdaj umreti mora,
Ker je tako velel trinog.
Umreti mora, ker častila
Pogauskih mrtvih ni bogov,
In ker je v Kristusu trdila,
Da noče žgati jim darov.
Umreti mora, ker obseva
Čarobni jo devištva žar,
Ker zanj v ljubezni se ogreva,
Ki stvarstva vsega je vladar.

In deva ta,
Kako krasna!
Li res je nihče ne miluje,
Mar up ji res je vsak zatrti?
Zamán! To ljudstvo se raduje,
Ko se kristjan obsoja v smrt.
Čuj, že velel je mož jekleni,
Naj na gromadi jo zažgó,
In oh, krog nje se že plameni
Grozeče dvigajo v nebó!
Že se pogan raduje v nadi,

Da jo plameni vpepelé —
A glej, krog deve na gromadi
Plameni čudom se delé!
In ona, kakor angelj krasni,
Ki ves v čistosti se blišči,
V nebo obraz obrača jasni
In glasno Stvarnika časti.
Pač res krasán si, cvet devištva,
Ki nad nebá oblok duhtiš,
Zato pa venec mučeništva
V plačilo od Boga dobiš!

In glej, zares
 Nji, ki nad vse čistost je draga,
 Na glavo venec že polaga
 Vladar nebes.
 Kar ogenj ni dosegel ljuti,
 Ki ga krotilo je nebó,
 Zvršil krvnikov meč je kruti,
 Ki strl ji žitje je mladó . . .

Nad zvezdami pri večnem Bogu,
 Ki jo krepil je zemske dni,
 Sedi sedaj v krilatcev krogu,
 Kjer Bog se v vekov vek slavi.
 Kot luč, ki čarobno zasine,
 Ko Bog jo večni je užgal,
 Blesti z nebeške se višine
 Na zemljo — angeljček svetál!

Ciril Vuga.

Še ti tako!

1. Velika vnema za verouk.

Velika dobrota božja je bistra glava. A tudi najboljša glava ni taka, da bi v njo pritekala učenost kar sama. Vsakdo se mora truditi, če se hoče kaj prida naučiti. Razlika je le ta, da si nekateri pridobijo učenost z malim trudom, drugi pa le z velikim naporom.

Ne morem si toraj misliti pridnega otroka, ki bi ne imel te lepe lastnosti, ki se imenuje ukaželjnost. Še prav posebno pa ne zasluži pridevka »priden«, ako nima veselja za besedo božjo, ako se nerad uči krščanskega nauka.

Iz Jezusovih otroških let vemo le prav malo; a to je pa v sv. evangeliju posebej poudarjeno, kako je dvajsetletni Jezus ostal med judovskimi učeni in v templju, jih poslušal in povpraševal. Jezus je bil vseveden Bog; ni mu bilo treba poslušati zemeljskih učiteljev, ali še celo jih vpraševati; toda hotel je vsem otrokom pokazati, kako ukaželjno morajo poslušati besedo božjo in s kolikim veseljem se morajo učiti krščanskega nauka. Zato je pa tudi pozneje, ko je očitno učil, kar naravnost rekel: »Kdor je iz Boga, rad posluša božjo besedo.« In res so od nekdanj posnemali in še posnemajo Jezusa vsi dobri otroci v tem, da se radi učijo svetih resnic in da z veseljem poslušajo, kadar se jim pripoveduje o ljubem Bogu in božjih rečeh. Pa tudi ta lepa lastnost se razodeva pri mnogih, da to, kar že sami znajo, prav radi pripovedujejo še drugim.